

Predragi, naj Jezus varuje moje hčere in sinove!

Začeli smo zadnji del poti pred beatifikacijo predragega don Álvara. Kako dolgi in obenem kratki se mi zdijo dnevi, ki nas še ločujejo od 27. septembra! Enako se je dogajalo don Álvaru v tednih neposredno pred beatifikacijo našega Očeta. Takrat nam je napisal nekaj besed, ki sem jih v teh okoliščinah vzel za svoje: »Da imeli korist obilnih milosti, ki jih želita Gospod in njegova presveta Mati izliti v duše (...), se notranje zelo dobro pripravite, iščite Boga v svojem srcu in se skušajte nenehno pogovarjati z Njim, zelo dobro izpolnjujte norme, velikodušno izročajte utrujenost in težave, ki bi se lahko pojavile med potovanjem.«[1] Kot vidite, je to povabilo sedaj v celoti aktualno.

Pred časom sem vam predlagal nekaj načinov, ki bi nam lahko pomagali pri duhovni pripravi na ta dogodek. Morda se sedaj, v tišini molitve, lahko vsak od nas vpraša, kako je krepil svoje želje – prevedene v konkretne sklepe in velikodušen vsakodnevni boj – želje po tem, da bi se bolje pripravil na prejem milosti, ki jih bo Bog naš Oče položil v našo dušo. Kakorkoli že, še vedno je dovolj časa, da v prihodnjih štirih tednih pospešimo ritem pri krepitvi osebne pobožnosti.

Te želje postajajo močnejše tudi zaradi marijanskih praznikov, ki jih bomo praznovali v mesecu septembru praktično vsak teden. Dne 8. septembra je praznik Marijinega rojstva: rojstvo nje, ki je vsa sveta, ki je v božjih očeh najdražje bitje, ki je – polna milosti – vse od trenutka njenega brezmadežnega spočetja dan za dnem rasla v tej polnosti, vse dokler ni bila z dušo in telesom vzeta v nebesa. To je dober trenutek, da se s prenovljenim zaupanjem obrnemo na posredovanje naše Matere in jo prosimo, naj nas milost njenega Sina temeljito očisti vseh naših šibkosti, tudi najneznatnejših. Zato prizadevno skrbimo za svojo zakramentalno spoved in pomagajmo drugim, da bodo dobro pripravljene pristopali k temu zakramentu usmiljenja in veselja.

Z drugim liturgičnim spominom se bomo srečali 12. septembra: presveto Marijino ime. Kako veliko veselje napolni našo dušo, ko ga izgovorimo! Če je Jezusovo ime, kakor se je izrazil sveti Bernard, »med v ustih, melodija v ušesih, radost v srcu«[2], lahko nekaj podobnega trdimo tudi o Marijinem imenu. Zato vam priporočam, da se v teh dneh še posebno potrudimo pri molitvi zdravamarije, predvsem pri rožnem vencu. Ponavljajoče se, a vendar vedno novo klicanje tega sladkega imena, ki ga je izbral Bog, je kot balzam, ki omili stiske, glasba, ki razveseljuje sluh srca, nadvse okusno živilo.

Sredi meseca, 15. septembra, se spominjamo žalostne Matere božje, ki se je *iuxta crucem Iesu*, pod Kristusovim križem tesno združila z žrtvijo svojega Sina in nas sprejela za svoje otroke[3]. Kaj drugega naj vam rečem, kakor to, da moramo svojim molitvam pridružiti okusno začimbo mrtvičenja? Tako je lažje *ganiti* Gospoda, da nam da svoje darove. Cerkev se z dobrim razlogom spominja bolečin naše Gospe dan po prazniku povzdignjenja svetega križa; in ta naša Mati nam želi vdihniti *veliko pobožnost do križanega Kristusa in nadvse nežno, otroško ljubezen do svete Marije, Božje Matere in naše Matere, ki stoji pod križem močna, čeprav presunjena z bolečino, sama, oziroma skoraj sama.*

Otroci, pomislite sami pri sebi, je dodal sveti Jožefmarija. *Recite kaj Gospodu in recite kaj njegovi Materi. To, kar bi rekli svoji materi, če bi jo videli v takšnem položaju: žaljeno, trpinčeno, na njej pogledi zlobnih ljudi. In vse to zaradi ljubezni do njenega Sina; križana v želji, polna zasramovanja in poniževanja*[4].

15. septembra je tudi obletnica izvolitve Álvара del Portilla za prvega naslednika svetega Jožefmarija na čelu Opus Dei. Predlagam vam, da pogosto molite molitev z njegove podobice ter zaupate njegovemu posredovanju potrebe Cerkve, Dela, sveta in vseh ljudi. Ob žalostnem prizoru razdeljenega sveta: ljudstev, ki so sovražna med seboj, družin, ki jih razdira nesloga, nas božja obljuba miru in enotnosti, ki je oznanjena v stari zavezi in z vso močjo uresničena v novi zavezi, **napolnjuje z upanjem. Kaže namreč prihodnost, ki jo Bog odslej pripravlja za nas. Toda ta obljuba je neločljivo povezana z neko zapovedjo: zapovedjo, da se vrnemo k Bogu in z vsem srcem ubogamo njegov glas (prim. 5 Mz 30,2-3). Božji dar sprave, edinosti in miru je tesno povezan z milostjo spreobrnjenja, preoblikovanja srca, ki lahko spremeni tok našega življenja in naše zgodovine kot posameznikov in kot naroda.**[5]

Nazadnje, 24. septembra, se po nekaterih krajih praznuje spomin naše milostne Gospe, ki je tako tesno povezan z zgodovino Dela. Pred njeno podobo je naš Oče molil ob mnogih priložnostih, na poseben način leta 1946 pred svojim prvim potovanjem v Rim ter ob vrnitvi. V njegove roke z don Álvarovo pomočjo s posebnim zaupanjem položimo duhovne sadove teh dni, ki se približujejo.

Enako kot v prejšnjem mesečnem pismu vas tudi tokrat prosim: ne pustimo samih ljudi, ki po različnih krajih sveta trpijo ali so preganjeni zaradi svoje vere. Ne mislimo, da ne moremo ničesar storiti. Čeprav smo fizično daleč, jih lahko podpiramo v njihovem trpljenju s svojo molitvijo, s svojo žrtvijo in, kadar je mogoče, tudi s svojo materialno pomočjo; predvsem pa s prekaljeno zvestobo našim krščanskim dolžnostim. Sveti Jožefmarija je zapisal, da *bo naše apostolsko delo prispevalo k miru, k medsebojnemu sodelovanju med ljudmi, k pravičnosti, k preprečevanju vojne, osamitve, k preprečevanju nacionalne in osebne sebičnosti; kajti vsi bodo opazili, da so del vse velike človeške družine, ki je po božji volji usmerjena k popolnosti*[6].

Vse vojne pomenijo nesrečo za človeštvo, posebno grozljive pa so tiste, ki so izzvane z lažnim in bogokletnim izgovorom, da so vojne v božjem imenu, kot je velikokrat dejal papež Frančišek in že prej njegovi predhodniki. V minulih tednih je postal posebno težak položaj kristjanov in drugih verskih skupnosti v Iraku, pa tudi v Siriji, Nigeriji in po drugih krajih. Ob grozotah, katerim so podvrženi ti naši sestre in bratje, postane znova aktualno razmišljanje svetega očeta v eni od njegovih jutranjih pridig v kapeli v Domu svete Marte: **Dandanes je več pričevanj, več mučencev v Cerkvi kakor v prvih stoletjih. Ko se pri tej maši spominjamo naših blaženih prednikov tukaj v Rimu, prav tako mislimo na svoje brate in sestre, ki živijo v preganjanju, ki trpijo in ki s svojo krvjo dajejo rast semenu tolikih majhnih Cerkva, ki se rojevajo. Molimo zanje, pa tudi na nas**[7].

V mesecu njegove beatifikacije prosimo don Álvaro za mir na svetu ter na poseben način za tolažbo za kristjane in tolike druge ljudi dobre volje, ki jih napadajo zaradi njihovega verovanja. On je v svoji mladosti trpel preganjanje zaradi verskih razlogov in se soočil z možnostjo mučeništva, popolnoma pripravljen nanj, če bi Gospod tako hotel, ko so pri neki raciji v prvih mesecih španske državljanske vojne pripadniki milice našli v njegovem žepu razpelo, in to je bil v tistih časih zadosten razlog, da je človeku grozil zapor in najstrožja kazen.

Enako se je zgodilo, ko je bil v ječi, kjer so mu grozili pazniki in mu celo nastavili pištolo na sence. Izročil se je Gospodovim rokam in popustil v nobenem dejanju, ki bi bilo v nasprotju z vero ali upanjem, ki je hranilo njegovo dušo. Prepričan sem, da bo ponesel to našo molitev pred Boga še posebno učinkovito. Morda lahko ponavljamo molitev, ki jo je sveti Jožefmarija napisal v nekem podobnem položaju: ***Kako lepa molitev, ki jo lahko pogosto ponavljaš, molitev tistega prijatelja, ki je prosil za nekega duhovnika, zaprtega iz sovraštva do vere: "Moj Bog, daj mu tolažbo, saj za Tebe trpi preganjanje. Koliko ljudi trpi, ker ti služijo!"***[8]

Hkrati se z resnično vero priporočimo tem novim sodobnim mučencem. Prosimo jih tudi, naj nas iz nebes podpirajo in nam pomagajo biti pričevalci Kristusove ljubezni v naših družinah, v mestih, kjer bivamo, v naši državi in po vsem svetu ter med revnimi in bolnimi; da bi vsi kristjani znali biti – tako kot oni – prižgane svetilke na tem našem svetu, ki tako zelo potrebuje sejalice miru in veselja.

Vračam se k neposrednim pripravam na 27. in 28. september v Madridu in 30. september v Rimu. Kakor nam je predlagal bodoči blaženi, »kar najbolje sodelujte z navodili, ki jih boste dobili. Malo jih bo, vendar so potrebna, da bodo obredi dobro potekali ter da bo omogočen čim boljši duhovni izkoristek vsem tistim, ki prisostvujejo tem dejanjem. Predvsem pa, moje hčere in sinovi, je nadaljeval, preživite te dneve z veliko nadnaravnega čuta, izražajte svojo pobožnost pri liturgičnih obredih naravno in preprosto.«[9]

Potrudimo se posredovati te nasvete vsem ljudem, ki nas bodo od daleč ali od blizu spremljali na tem praznovanju. Za vse bo razlog za veselje, če bodo navzoči pri maši beatifikacije in pri drugih mašah, ki se bodo obhajale naslednje dni v zahvalo, enodušno in s postanki odgovarjali na mašnikove besede, ter »da bodo njihove pesmi zahvale Bogu in radosti močno odmevale in se dvignile do nebes: *et clamor meus ad te véniat* (Ps 102(101), 2). To naj bo,« je zaključil don Álvaro, »ednini klic – klic vaših molitev in vaših hvalnic –, ki ga bo slišati pri liturgičnih obredih (...), in ki naj bo prepojen z nadnaravnim čutom, duhom molitve in vedrega veselja.«[10]

Hkrati skušajmo vložiti več ljubezni v bdenje pred Najsvetejšim na prvi petek v mesecu. Naj postane bolj zavzet naš *apostolat spovedi*, ki ga je don Álvaro tako zelo ljubil, ter molitev za papeža in njegove namene. Včeraj sem posvetil v duhovnika dva vaša brata pridružena. Molite predvsem zanju in za vse duhovnike.

Posebno vesel sem, da vam lahko sporočim, da sem skupaj z vami vsemi lahko spremljal svoje hčere in sinove iz Venezuele in tam preživel obletnico svojega duhovniškega posvečenja. Iz njihovega apostolskega dela bodo izšli obilni sadovi.

Počasi bom zaključil. Zagotavljam vam, da ste vsi močno navzoči v mojih molitvah, predvsem tisti, ki iz različnih razlogov ne boste mogli biti fizično prisotni na don Álvarovi beatifikaciji. Kakor sem vam že dejal, bomo vsi tesno združeni v molitvi in v namenih.

Z vso ljubeznijo vas blagoslavlja in se vas še posebno spominja

vaš Oče

+ Javier

TorreCiudad, 1. september 2014

- [1] Don Álvaro, Pismo, 27. 4. 1992
- [2] Sveti Bernard, *Govor 15 o Visoki pesmi*, III, št. 6 (“Opera Omnia”, založba Cister, 1957, I, str. 86).
- [3] Prim. *Jn* 19, 26-27.
- [4] Sveti Jožefmarija, zapiski z meditacije, 15. 9. 1970.
- [5] Papež Frančišek, homilija v Seulu, 18. 8. 2014.
- [6] Sveti Jožefmarija, *Pismo* 9. 1. 1932.
- [7] Papež Frančišek, homilija, 30. 6. 2014.
- [8] Sveti Jožefmarija, *Kovačnica*, št. 258.
- [9] Don Álvaro, Pismo, 27. 4. 1992.
- [10] *Prav tam*.